

Francine
RIVERS

De stem
van een
VROUW

Roman

1

Noord-Californië, 1875

Beurs en uitgeput zette Kathryn zich schrap toen de postkoets voor de zoveelste keer over het hobbelige wegdek stuitte. De tweedeklaswagon waarmee ze langs de transcontinentale spoorlijn gereisd was, was gewoon comfortabel in vergelijking met dit hortende, stotende vervoermiddel dat haar steeds dichterbij een onbekende toekomst bracht. Na twee dagen van lichamelijke kwelling en twee nachten in een pension langs de route, met een houten plank als bed en één mufte deken om zich warm te houden, een soort stoofpot als avondmaaltijd – al hadden de uitbaters geweigerd haar te vertellen wat voor vlees erin verwerkt was – en een ontbijt dat bestond uit kale havermout, vroeg ze zich af wat haar in Calvada te wachten zou staan.

Het was misschien verstandiger geweest om een paar dagen in Truckee door te brengen, waar ze uit de trein gestapt was, dan om zich onmiddellijk verder te haasten naar haar bestemming. Ze had echter niet veel keus gehad: als ze niet met deze koets verder gereisd was, had ze een week moeten wachten op de volgende. Bovendien kon ze zich een langer verblijf in de onbeschaafde stad, met meer saloons dan hotels, niet veroorloven. Wat ze van Truckee gezien had,

was ronduit schokkend. Het grootste deel van de inwoners bestond uit mijnwerkers, houthakkers en spoorwegarbeiders. Vrouwen waren er angstaanjagend zeldzaam. Ze had nooit eerder een Chinese man gezien, maar ze had gelezen dat ze met duizenden tegelijk de Grote Oceaan waren overgestoken, om tegen een lager loon dan inheemse arbeiders – en met gevaar voor eigen leven – berghellingen op te blazen en tunnels uit te hakken om de spoorlijn door het Sierra Nevada-gebergte aan te leggen. Nu dat reusachtige project was afgerond, waren de geminachte immigranten op zoek naar andere manieren om in hun levensonderhoud te voorzien.

Zodra Kathryn uit de trein was gestapt, waren er meerdere van die immigranten op haar afgesneld. Ze had er eentje betaald om haar koffer naar een fatsoenlijke accommodatie te brengen. Hoewel de man klein en pezig was, had hij haar bezittingen op zijn gammele karretje geladen en was hij ervandoor gegaan met een snelheid die zij niet kon evenaren.

Terwijl ze achter hem aan snelde, was Kathryn om verse hopen paardenmest heen gestapt en over plassen smerig water gesprongen. De aandacht die ze daarmee had getrokken, had haar behoorlijk nerveus gemaakt. De mannen hadden haar onbeschaamd aangestaard. Ze had maar een paar vrouwen gezien, maar geen van hen was zo keurig gekleed geweest als zij. En zij hadden ook gestaard!

Kathryn had haar kruier bijgehaald toen hij een hotel aan de waterkant binnenging. Op het moment dat zij over de drempel was gestapt, waren de mannen die zich in de lobby hadden verzameld, stilgevallen. Ze had hen genegeerd, was in een rechte lijn naar de balie gelopen en had zich ingeschreven, verlangend naar privacy, een bad, een goede maaltijd en een bed. Ze had zeven dagen in een passagierswagon

doorgebracht en al die tijd waren haar oren bestookt met de constante herrie van wielen die knarsend en piepend over ijzeren rails denderden. Door het geopende raampje waren as en vonken, afkomstig uit de schoorsteen van de locomotief, naar binnen gewaaid. Haar donkergroene reiskostuum zat inmiddels vol met kleine brandgaatjes. De trein was alleen gestopt voor het laden van kolen en water, waardoor er nauwelijks voldoende tijd was geweest om in een plaatselijke eetgelegenheden een maaltijd te nuttigen.

Haar Chinese kruier had haar koffer naar boven gesjouwd en hem achtergelaten in een kleine kamer die was uitgerust met een bed, een tafel en een lampetkan. Overweldigd door teleurstelling, maar te moe om terug naar beneden te gaan om om een betere kamer te vragen, had Kathryn de linten van haar hoed losgemaakt, de hoed afgezet en zich vervolgens languit op het bed laten vallen. Ze was in slaap gevallen en had gedroomd dat ze terug was in Boston, in het landhuis van de familie Hyland-Pershing, waar ze in de deuropening stond van een van de slaapkamers op de eerste verdieping. Haar moeder straalde van geluk en maakte kirrende geluidjes tegen haar pasgeboren zoontje, terwijl Kathryns stiefvader met een trotse glimlach op zijn normaal zo norse gezicht op de rand van het hemelbed zat. Toen Kathryn sprak, hoorden ze haar geen van beiden. Daar stond ze dan, de onlangs ontferde dochter, toe te kijken terwijl zij zich verheugden. Waren ze haar nu al vergeten?

Ze was huilend wakker geworden, terwijl achter het raam de zon stralend opging. Verdwaasd en gedesoriënteerd was ze rechtop gaan zitten. Haar kleren waren gekreukeld en haar haar was uitgezakt. En al snel had haar maag gerommel, wat haar eraan had herinnerd dat ze sinds de vorige middag niet meer had gegeten. Ze was opgestaan, had wat

ijskoud water in een kom gegoten en haar gezicht gewassen. Ze had intens verlangd naar een bad, maar het zou ongetwijfeld veel gekost hebben om een badkuip en warm water naar boven te laten brengen. Daarom had ze haar reiskostuum uitgetrokken en het opgevouwen, en daarna had ze zich gehuld in een Dolly Varden-japon, die was geleverd kort voordat ze te horen had gekregen dat ze naar Californië werd gestuurd.

De eetzaal van het hotel was geopend en bijna leeg, toen ze er aangekomen was. Kathryn had roerei, bacon, gebakken aardappels en witte bolletjes met jam besteld. Nadat ze genoeg gegeten had, had ze de receptionist aangesproken, die haar als antwoord op haar vragen had gezegd dat de door haar gewenste voorzieningen te vinden waren in het badhuis even verderop. Maar toen ze eenmaal daar de rij mannen voor de ingang had gezien, had ze beseft dat dat geen veilige plek was voor een dame. Ontmoedigd was ze teruggekeerd naar het treinstation, om haar reis naar Calvada te bespreken. Voor het station had een postkoets geparkeerd gestaan en iemand was bezig geweest om de paarden in te spannen.

‘Calvada?’ De beheerder had zijn hoofd geschud. ‘Nooit van gehoord.’

Een paniekerig gevoel was Kathryn overvallen. ‘Het heeft een postkantoor.’

‘Er zijn meer dan honderd mijnstadjes in de Sierra’s, juffrouw. Sommige hebben niet eens een naam. Calvada klinkt als een grensstadje, maar u moet weten of u naar het noorden of naar het zuiden moet.’

In de brief die bij het testament van oom Casey gevoegd was, werden nog twee andere stadjes genoemd. Ze had de brief overhandigd aan de beheerder, die hem vlug had door-

gelezen en toen knikte. ‘Het zuiden en het duurt drie dagen om er te komen, mits er onderweg geen ongelukken gebeuren. Het lot is u gunstig gezind. De postkoets vertrekt over twee uur. Als u deze mist, moet u een week wachten op de volgende.’

En daar zat ze nu, in de postkoets.

De postkoets hupste weer omhoog, waarna Kathryn's gekneusde achterste met een klap op het bankje landde. Ze wenste bijna dat ze de koets inderdaad gemist had, maar een week vakantie om bij te komen van haar lange treinreis zou te kostbaar geweest zijn. De koetsier, een ruig behaarde kerel van een meter tachtig lang, afkomstig uit de bergen en luis-terend naar de naam Cussler, schold zijn zestal voskleurige paarden uit, terwijl de koets over een bergweg voortjoeg.

Kathryn probeerde de schokken zo goed mogelijk op te vangen en dacht terug aan de laatste avond voordat ze uit Boston was vertrokken. Haar moeder en stiefvader waren met vrienden naar het theater gegaan. Kathryn had de avondmaaltijd gebruikt in de keuken, samen met het personeel. Afscheid nemen van de mensen van wie ze hield, was hartverscheurend geweest. Haar laatste beetje hoop dat ze haar moeder op andere gedachten zou kunnen brengen, verdampte de volgende ochtend, toen de rechter haar in de hal stond op te wachten en haar ervan op de hoogte stelde dat hij haar naar het treinstation zou vergezellen om haar uitgeleide te doen. Ze had het gevoel dat hij met eigen ogen wilde zien dat ze in de trein stapte en in de trein blééf.

Lawrence Pershing had niet met haar gesproken totdat ze bijna bij het treinstation aangekomen waren. Toen had hij uit de binnenzak van zijn jas een envelop tevoorschijn gehaald. ‘Met dit document draagt je moeder haar recht op de erfenis over aan jou. Alles wat je oom bezat op het

moment van zijn overlijden is van jou. Ik betwijfel of het veel voorstelt. Ik heb er genoeg geld bij gedaan om je op weg te helpen. Als je zuinig en verstandig te werk gaat,' had hij daar met een vleugje sarcasme aan toegevoegd, 'is het genoeg om van te leven totdat je een passende betrekking gevonden hebt. Ik heb je treinkaartje naar Truckee betaald. Hoe je daarvandaan in Calvada komt, is je eigen verantwoordelijkheid.'

Een betrekking. Welke mogelijkheden had ze? Ze had meer onderwijs genoten dan de meeste vrouwen, wat vooral kwam doordat ze regelmatig de bibliotheek van de rechter binnengeglipt was om boeken achterover te drukken. Maar niets van wat ze geleerd had zou haar aan een baan helpen.

De postkoets stuitte abrupt en Kathryn keerde met een schok terug naar haar huidige omstandigheden. Ze voelde dat ze opnieuw loskwam van het bankje, waarna ze met een doffe klap op het hout landde en haar een niet erg damesachtige kreun ontsnapte. Cussler schreeuwde afschuwelijke scheldwoorden naar de paarden en hij liet zijn zweep knallen. Toen de koets heen en weer schommelde, moest Kathryn zich vastgrijpen om niet te vallen. Haar donkerblauwe rok en jasje waren grijs van het stof, dat inmiddels ook tussen haar tanden zat. Haar hoofd jeukte, ondanks de hoed die haar haar bedekte. Hoelang nog voordat ze de volgende halte bereikten? Uitgedroogd als ze was, probeerde ze er niet aan te denken hoe heerlijk een glas koud, helder water zou smaken.

Op de eerste dag had ze gezelschap gehad van vier andere passagiers, die allemaal ergens onderweg waren uitgestapt. Henry Call, een bebrilde heer van begin dertig, was een halte eerder ingestapt. Hij was bij haar aan tafel komen zitten om een bord twijfelachtige stoofpot te eten. De eigenaar

van het pension hield vol dat het kip was, maar Cussler zei dat het smaakte als ratelslang. Kathryn had het liever niet willen weten. Ze had te veel honger gehad om zich er erg druk over te maken. Na afloop van de maaltijd had meneer Call haar de koets in geholpen en al snel daarna was het gesprek gestokt, omdat ze allebei beseften dat elke poging om een praatje te maken resulteerde in een mond vol stof. Hij had zijn schoudertas geopend, er een dossiermap uit gehaald en begon toen te lezen, waarbij hij van tijd tot tijd zijn bril af nam om die schoon te maken.

Cussler brulde: 'Ho!' en de koets kwam tot stilstand. Hij bleef schreeuwen, waarbij hij woorden gebruikte die Kathryn niet begreep, maar waar meneer Call rode wangen van kreeg.

'Stomme idioot! Waar denk je dat je mee bezig bent, dat je zomaar midden op de weg gaat staan?'

Een ruwe lach klonk op. 'Hoe kom ik anders aan een lift?'

'Koop een kaartje, net als ieder ander!'

'Kan ik meerijden, of laat je me hier achter als voer voor de beren?'

Kathryn keek meneer Call geschrokken aan. 'Zijn er hier beren?'

'Jawel, mevrouw. Volop grizzly's in deze bergen.'

Alsof het aantal mannen in verhouding tot het aantal vrouwen niet al zorgwekkend genoeg was! Moest ze zich nu ook nog druk maken om de dieren?

De deur van de postkoets ging open en een man met een verfromfaaide, naar zweet stinkende hoed klom aan boord. Hij hief zijn met stof overdekte, bebaarde gezicht en zag Kathryn. 'Grote Jehosafat! Een dame!' Zijn blozende, rimpeelige gezicht spleet open in een grijns. Hij nam zijn hoed af. 'Nou, iemand als u had ik hier niet verwacht!'

Kathryn zou hetzelfde kunnen zeggen.

De koets kwam weer in beweging en de oude man duidelde naar achteren. Hij kwam naast meneer Call terecht en mompelde een lelijk woord dat ze Cussler de afgelopen achtenveertig uur zeker honderd keer had horen zeggen. Hij stak zijn hoofd uit het raampje. ‘Hé, Cussler, wanneer leer je nou eens rijden? Probeer je me om zeep te helpen?’

‘Ik had over je heen moeten rijden en je karkas op de weg moeten laten liggen,’ schreeuwde Cussler terug.

De nieuwkomer lachte, niet in het minst beledigd, en ging weer zitten. ‘Neem me niet kwalijk, mevrouw. Cussler en ik kennen elkaar al heel lang.’

Kathryn schonk hem een gepijnigd glimlachje en sloot haar ogen. Ze had last van haar hoofd, om nog maar te zwijgen van alle andere pijntjes en kwetsuren die ze had opgelopen. Bij de laatste tussenstop had het haar al haar wilskracht gekost om niet over haar achterste te wrijven toen ze uit de koets klom.

De man krabde in zijn baard. ‘Ik regel altijd een lift voordat de weg te gevaarlijk wordt. Ik heb het een keer lopend geprobeerd, maar toen moest ik in een boom klimmen om te voorkomen dat ik werd overreden.’

Kathryn keek uit haar raampje en deinsde onmiddellijk naar achteren, terwijl ze naar adem hapte.

‘Als u bij de volgende bocht naar beneden kijkt, ziet u een koets in de diepte. De koetsier had te veel haast. Dat gebeurt van tijd tot tijd.’

Cussler liet zijn zweep opnieuw knallen om de paarden tot snelheid aan te sporen. Kathryn slikte.

‘Je weet nooit wanneer je einde zich aandient,’ sprak de oude sok op filosofische toon. ‘Waarschijnlijk redden we het wel, al hangt het er een beetje van af.’

‘Waarvan af?’ vroeg Kathryn behoedzaam.

‘Hoeveel Cussler bij de laatste halte gedronken heeft.’

Kathryn wierp een blik op Henry Call. Hij haalde zijn schouders op. Wat had er in die grote mok gezeten die de beheerder van de halte aan Cussler overhandigd had? Ze zette zich schrap toen de koets nog een bocht maakte. Ze kon het niet laten om toch even naar buiten te turen. Op dat moment schokte de koets en de deur schoot open. Ze gilte terwijl ze naar voren tuimelde. Ze voelde dat iemand de achterkant van haar rok vastgreep en haar naar achteren trok. De oude man deed het deurtje weer dicht. De drie inzitenden staarden elkaar aan. Kathryn wist niet wie ze moest bedanken en ze durfde er niet naar te raden.

Henry Call ontspande. ‘Er is mij verteld dat Cussler de beste koetsier van deze lijn is. We hebben niets te vrezen.’

De oude man snoof en hij propte iets in zijn wang. Zijn kaken bewogen op en neer als die van een herkauwend hert terwijl hij Kathryn in zich opnam, van haar schoenen met knoopjes tot aan haar hoed, die was afgezet met linten en versierd met twee zwierige pluimen. ‘Welke vogel heeft daar zijn veren voor afgestaan?’

‘Een struisvogel.’

‘Wattes?’

‘Struisvogel. Die vind je in Afrika.’

‘Moet een lieve duit gekost hebben.’ Hij boog naar het raampje en spuugde een stroom bruin sap naar buiten.

Kathryn moest bijna kokhalzen. De oude man was nog niet klaar met zijn inspectie. Geïrriteerd nam ze hem in zich op, van zijn smerige hoed tot zijn versleten houthakkershemd, zijn verweerde leren jas, zijn broek van vaalblauw zeildoek en zijn stoffige laarzen. De man stonk als een muskusrat, of in elk geval stelde ze zich voor dat een muskusrat zo rook. Aan de andere kant, welk recht had zij om haar

neus voor hem op te halen? Ze was niet meer echt in bad geweest sinds ze uit Boston was vertrokken. De baleinen in haar korset prikten. En wat nog erger was, was dat de huid eronder kriebelde. Haar tournure was helemaal uit vorm geraakt, waardoor het net leek alsof iemand een blok hout onder haar rok geschoven had.

De postkoets reed wat rustiger verder en Kathryn ontspande iets, totdat Cussler schreeuwde: 'Hou je vast, mensen! Er komt een wasbord aan!' Voordat ze kon vragen wat de koetsier daarmee bedoelde, zette de oude man zijn smerige laarzen op de rand van de zitplaats naast haar en hij spande zijn spieren. De koets schoot omhoog, en Kathryn ook. Haar versierde hoed was het enige wat voorkwam dat ze een schedelfractuur opliep. Ze landde met een pijnlijke bons op het bankje en de lucht werd uit haar longen geperst. Op de eerste schok volgde al snel een tweede, en een derde, en zo verder. 'Ah... ah... ah... ah...' Ze klemde zich vast aan het deurkozijn en haar achterste ving de klappen op. Maar zo plotseling als de mishandeling begonnen was, zo plotseling was het ook weer voorbij.

De struisvogelveren bungelden voor haar ogen. Haar tournure was omlaag gezakt. Kathryn schoof heen en weer op het bankje, maar dat maakte haar toestand alleen maar hachelijker. Beide mannen vroegen of ze in orde was. 'Ja, natuurlijk. Hoelang nog voordat we in Calvada aankomen?'

'Niet lang meer, denk ik. In elk geval voor zonsondergang. Cussler schiet lekker op.'

Kathryn nam zich voor haar lijden moedig te verdragen.

Henry Call ruimde zijn papieren op. 'Dit is een lange reis voor een jongedame alleen, juffrouw Walsh. U mist Boston vast verschrikkelijk.'

'Dat klopt.' Tot nog toe had de reis haar vooral doordron-

gen van de hoge prijs die iemand moest betalen voor het volgen van zijn – of haar – overtuigingen.

Het gezicht van de oudere man klaarde op. ‘Boston! Ik wist dat u ergens uit het oosten afkomstig bent. Daarom ziet u er zo voornaam uit. We hebben hier niet veel dames.’ Hij keek peinzend naar de verfomfaaide, gebroken veren. ‘Meer dan genoeg van het andere soort, overigens.’

Henry Call schraapte zijn keel.

De oude man keek hem aan en kauwde op zijn tabak. ‘Dat ziet ze vanzelf, of niet soms? Waarom bent u hier eigenlijk, juffie?’

‘Voor het afhandelen van familie zaken, meneer.’ Zijn zaak was het in elk geval niet.

De oude man trok zijn wenkbrauwen op en hij nam haar nog eens van top tot teen in zich op. ‘Ik ben nog nooit eerder “meneer” genoemd. Allerlei andere namen zijn me naar het hoofd geslingerd, maar die niet. Nee, we hebben echt helemaal niemand zoals u in Calvada. Dat moet u niet als een belediging opvatten. Het is een compliment van het zuiverste water.’

‘Waar ik vandaan kom zijn er ook niet veel zoals u, meneer...’

‘Geen meneer. Gewoon Wiley. Wiley Baer.’

Meneer Call nam zijn bril af en veegde hem nog maar eens schoon, waarna hij hem in zijn borstzakje stak. ‘Hebt u familie in Calvada, juffrouw Walsh?’

‘Ik had er een oom. Hij is gestorven en heeft een erfenis nagelaten.’

‘In Calvada?’ Wiley snoof nog eens. ‘Dan wens ik u veel succes.’ Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Als het iets waard is, heeft iemand het al in beslag genomen.’

‘Misschien kan ik u van dienst zijn,’ kwam Call tussenbeide.

‘Ik ben advocaat. Als u hulp nodig hebt met het opstellen van een wettige vordering kunt u bij mij terecht.’

‘Dat is heel vriendelijk van u, meneer Call.’

Wiley stopte nog een pluk tabak in zijn wang terwijl hij Henry Call onderzoekend aankeek. ‘Je kunt beter nu meteen omkeren, in plaats van tijd verspillen aan het openen van een kantoor in Calvada. We hebben meer advocaten dan dat honden vlooiën hebben. En ze zijn ongeveer even welkom.’

‘Ik heb al een baan, Wiley. Ik blijf maar een paar maanden in Calvada, daarna ga ik terug naar Sacramento.’

‘Voor wie werk je? Morgan Sanders?’ Wiley zette zijn laars weer op de rand van het bankje. ‘Dat is een gemene’ – hij wierp een blik op Kathryn – ‘boef.’

‘Ik heb niet de vrijheid om dat te zeggen.’

‘Nou, er zijn maar twee mannen in heel Calvada die genoeg geld hebben om een deftige advocaat te laten overkomen uit Sacramento, of waar je dan ook vandaan komt. Sanders of Beck, en ik zou niet graag klem willen zitten tussen die twee.’

‘Wie zijn dat, Wiley?’ Kathryn wilde graag meer weten over het stadje dat binnenkort haar thuis zou zijn.

‘Morgan Sanders is de eigenaar van de Madera-mijn. Verhuurt huisjes aan zijn arbeiders. En ook de winkel waar zij hun eten moeten kopen, is van hem. Beck kwam later, is partner geworden van Paul Langnor. Goeie vent, die Langnor. Deed nooit water bij zijn whisky. Beck heeft goede zaken gedaan met de saloon en het casino sinds Langnor de pijp uit is. Heeft er een hotel bij gebouwd. Beck had de olifant gezien en hij was het zat om de tijger te ontwijken. Gelukkig was hij slim genoeg om iets anders te verzinnen en daar nog rijk van te worden ook.’

‘Olifanten en tijgers?’ Kathryn werd alleen maar bezorgder.

Henry Call glimlachte. ‘De olifant zien betekent dat je harde lessen geleerd hebt, juffrouw Walsh. En met het ontwijken van de tijger wordt het spelen van faro bedoeld. Het spel is bedacht in Europa, en er werden oorspronkelijk kaarten gebruikt met de afbeelding van Egyptische farao’s achterop.’

‘Ik speel het al sinds ik in ’49 in het westen aankwam,’ biechtte Wiley op.

‘Een gokspel, bedoelt u.’ Nu begreep Kathryn waarom de man niets anders leek te bezitten dan versleten kleren en sjofele laarzen.

‘Het leven is een gok, of niet soms? Alles wat je doet, brengt risico met zich mee.’

Wiley Baer, de wijsgeer. ‘Wat kunt u me over Calvada vertellen?’

‘Nou, het is in elk geval Boston niet!’ Hij lachte spottend. ‘Daar kan ik duidelijk over zijn.’

‘Werkt u in de Madera-mijn, Wiley?’

‘Of ik voor Sanders werk? Ik ben niet gek. Als je eenmaal in die tunnels verzeild raakt, kom je er nooit meer uit. Ik heb mijn eigen mijn in de bergen en daar werk ik in mijn eentje. Mijn claim stamt uit ’52. Ik heb de papieren om het te bewijzen. En dat is maar goed, want het administratiekantoor is in ’54 afgebrand. En in ’58 nog een keer. Ik delf wat ik nodig heb om van te leven. Zo heb ik genoeg om het tot mijn dood mee uit te zingen.’ Hij wierp een achterdochtige blik op Henry Call. ‘Niemand weet waar die goudader zit, behalve ik.’ Hij keek peinzend voor zich uit en spuugde nog eens uit het raampje. ‘Zo af en toe heeft een man behoefte aan een uitstapje naar een grotere stad.’ Hij knipoogde naar Henry. ‘Maar het punt is dat ik luizen heb...’

‘Luizen?’ Kathryn kreeg jeuk bij de gedachte alleen al.

‘Zeker weten. Sommige zijn wel twee centimeter lang.’

Meneer Call schudde zijn hoofd. ‘Dat zuigt hij uit zijn duim, juffrouw Walsh.’

‘Wie zegt dat?’ Wiley Baer keek Call dreigend aan voordat hij Kathryn een onschuldige glimlach toewierp. ‘Wie gelooft u eerder? Een advocaat, of een eerlijke man die al meer dan twintig jaar hier in de bergen woont? We hebben hier teken die zo groot zijn dat je ze kunt zadelen en er een ritje op maken. De steekvliegen hebben wetstenen onder hun vleugels verstopt zodat ze hun angel kunnen scherpen. Maar u hoeft zich geen zorgen te maken, juffie. Er is een heel goede manier om van ze af te komen. Ik trek gewoon een lijntje over mijn lichaam, van onder tot boven, en scheer aan één kant al het haar af. De andere kant overgiet ik met petroleum, en dat steek ik in de fik. Dan rent het ongedierte naar de kale kant, waar ik alle beestjes doodsteek met mijn jachtmes.’ Hij haalde een mes uit het foedraal dat aan zijn riem hing en hield het omhoog, zodat ze het twintig centimeter lange lemmet kon zien.

Ze keek hem spottend aan. ‘Dan hoop ik dat u goed kunt richten.’

Wiley lachte. ‘Zeker weten.’ Hij knipoogde nog eens, deze keer naar haar.

‘Zijn er veel vrouwen in Calvada, Wiley?’

‘Vrouwen? Jawel hoor. Een stuk of twintig, denk ik, als ik goed geteld heb. Maar niet veel dames, en niet eentje zoals u, dat is zeker.’ Hij bekeek haar nog eens goed. ‘Bent u bezet?’

‘Neem me niet kwalijk?’ Kathryn bloosde, verbaasd dat hij zo’n persoonlijke vraag durfde stellen.

‘Bent u verloofd of getrouwd?’ Hij verhief zijn stem, alsof hij dacht dat zijn vraag overstemd werd door het gerinkel van het paardentuig en het dreunen van de hoeven.

‘Nee.’

‘Nou, dat goede nieuws zal als een lopend vuurtje de ronde doen.’ Hij grijnsde. ‘Als u op zoek bent naar een echtgenoot, kunt u er nog voor zonsondergang eentje hebben.’

Was dat hoe ze hier in Californië een aanzoek deden? ‘Nee, dank u.’

‘De mannen daar hunkeren naar echtgenotes. En u ziet eruit als een eerste klas exemplaar.’

Ze nam aan dat hij het als een compliment bedoelde, maar ze voelde zich net een sappige biefstuk op een bord. ‘Ik ben hier niet naartoe gekomen om een man te vinden. Ik ben gekomen om een erfenis op te eisen en zelf te bepalen hoe ik mijn leven leid.’

‘U zult bescherming nodig hebben.’

Was dat een aanbod? ‘Ik koop wel een geweer.’

De koets zwenkte plotseling opzij en Kathryn greep het raamkozijn vast. Elke spier in haar lichaam schreeuwde om verlichting.

‘Wakker worden, mensen!’ schreeuwde Cussler. ‘Achter de volgende bocht ligt Calvada.’

Meneer Call controleerde zijn koffertje. ‘Wordt u door iemand afgehaald, juffrouw Walsh?’

‘Ik moet direct na mijn aankomst contact opnemen met meneer Neumann.’

Wiley spuugde zijn pluk tabak het raam uit. ‘Herr Neumann?’

‘Ja. Kent u hem?’

‘Het scheelde niet veel of hij sneed mijn oor af, de vorige keer dat ik in zijn kapperszaak was.’

Te oordelen naar de lengte van Wiley Baers haar was dat een aantal jaar geleden.

‘Belabberde kapper. Goeie vent... als hij nuchter is. Als je

hem niet in zijn zaak kunt vinden, zit hij in Becks saloon.'

Kathryn kromp ineen bij het horen van een paar luide knallen. 'Waren dat pistoolschoten?'

'Yep.' Wiley krabde aan zijn baard. 'Klinkt als een Smith & Wesson. Vuurgevechten zijn niet ongewoon in Calvada. Mannen worden een beetje baldadig met een paar glazen whisky achter hun knopen.' Hij leunde uit het raampje van de koets terwijl ze de bocht om reden. 'Ik zie geen lijken op straat liggen.' Hij ging weer zitten. 'Dat kan slechter. Ik heb weleens gezien dat zes mannen een hond achternazaten door Chump Street. Ze waren zo dronken dat niemand het doelwit raakte. Maar een kerel in de kruidenierswinkel, die zich gewoon met zijn eigen zaken bemoeide, kreeg een kogel in zijn kop.'

Kathryn wist niet of ze hem moest geloven of niet. Henry Call zei niet dat hij het uit zijn duim zoog. Wat voor plek was Calvada? 'Heeft de sheriff die mannen gearresteerd?'

'Er was geen sheriff.'

'Er is toch wel iets van een wet...'

'Yep. De mannen kwamen bij elkaar in de saloon, praat-ten erover. Besloten dat zijn dood Gods wil was. Jammer, maar we komen allemaal een keer aan de beurt.'

Kathryn staaarde hem aan. 'En dat was alles wat ze voor de overledene gedaan hebben?'

'Nee. Ze hebben wat op hem gedronken, een collecte gehouden en hem de volgende dag in een nieuw pak begraven.'

Voordat Kathryn daar iets over kon zeggen, werd ze getroffen door een stank die zo afschuwelijk was, dat ze kokhalsde. Ze bedekte haar neus en haar mond. 'Waar komt die walgelijke stank vandaan?'

Rond Wileys mond speelde een droevig glimlachje.

‘Zoals ik al zei, Calvada is Boston niet. Over een dag of wat bent u aan de geur gewend.’ Er klonken nog drie schoten en de koets kwam abrupt tot stilstand. Was Cussler of een van de paarden door een verdwaalde kogel geraakt? Wiley deed de deur open en sprong de postkoets uit. Hij keek om zich heen en tuurde toen de koets weer in. ‘Het heeft vast weer geregend. De modder komt tot boven mijn enkels. U kunt beter aan de andere kant uitstappen, juffie. De zinkgaten zijn hier soms zo diep dat er mensen in verdwijnen. Gaan gewoon op in de weg.’

De lucht was zwanger van *eau de riool* en de geur van paardenmest. Nog een schot weerklonk. Glas versplinterde. Mannen schreeuwden. Het klonk alsof er in de saloon aan de overkant van de straat een rel was losgebarsten. Wiley waadde door de drek. ‘Het komt uit de tent van Beck vandaan. Het schieten is voorbij, denk ik.’

Meneer Call klom uit de koets en hij stapte op de stoep. Hij keek om zich heen en bood Kathryn toen zijn hand aan. Trillend en met knikkende knieën landde ze op de stoep, waar Wiley Baer een dikke laag druipende, stinkende drab van zijn laarzen schraapte. De klapdeuren aan de overkant van de straat vlogen open en een man tuimelde naar buiten, maaiend met zijn armen. Hij viel achterwaarts van de stoep en kwam midden op straat tot stilstand. Een lange, breedgeschouderde man met donker haar volgde hem op de voet.

‘Die daar is Matthias Beck. En zo te zien is hij op oorlogspad.’

Kathryn keek naar de man, die van de stoep stapte, naar het midden van de straat beende en de andere man uit de modder trok. Ze kromp ineem, telkens als hij de arme drommel een stomp gaf: één keer, twee keer, en nog een keer voordat hij hem liet vallen. De andere bezoekers stroomden

de saloon uit en verzamelden zich op de stoep, vanwaar ze de lange man aanmoedigden. Hij pakte zijn slachtoffer in zijn nekvel, sleepte hem mee naar een paardentrog en duwde hem onder water. De man kwam al sputterend boven. Beck duwde hem weer omlaag. De stakker ging nog een paar keer omhoog en omlaag, alsof Beck de was deed.

Kathryn keek geschokt toe. ‘Waarom lachen die mannen? Moet iemand die bullebak niet tegenhouden voordat die arme kerel verdrinkt?’

Henry Call schudde zijn hoofd. ‘Als je niet weet wat er gebeurd is, kun je je er maar beter buiten houden.’

Toen ze naar Wiley keek, hief hij zijn handen. ‘Kijk niet zo naar me. Ik meng me daar niet in.’

‘Mannen!’ mompelde Kathryn geïrriteerd terwijl ze van de stoep stapte. ‘Hou daar onmiddellijk mee op! Laat die man met rust!’

Ze trok de aandacht van elke man die buiten de saloon stond, maar Beck nam nauwelijks tijd om een blik in haar richting te werpen. Het slachtoffer zwaaide wild met zijn armen toen Beck hem weer onder water duwde, waarna hij hem omhoog trok en hem al kokhalzend over de rand van de trog liet hangen. Toen de man zijn maag gelegegd had, trok Beck hem aan het voorpand van zijn overhemd omhoog, bracht zijn gezicht vlak bij het zijne en zei iets tegen hem.

Het lukte de man om uit de trog te klimmen, maar zijn voeten glipten onder hem vandaan en hij viel opnieuw languit in de modder. Hij rolde op zijn buik en kroop naar de stoep terwijl Beck zich omdraaide en Kathryn recht in de ogen keek.

Lieve help. Ze slikte.

‘O, nee!’ Wiley kreunde. ‘Daar komt hij. Sterkte, en het was leuk u te ontmoeten.’ Al gniffelend sprong hij omlaag,

de modder in, en hij hielp een jonge man met het uitspannen van de paarden.

Met elke stap die Matthias Beck in haar richting zette, begon Kathryn's hart sneller te kloppen. Toen hij de stoep op stapte, deinsde ze onbewust achteruit. Ze herinnerde zichzelf eraan dat ze rechter Lawrence Pershing in de loop der jaren heel wat keren het hoofd geboden had. Beck zei niets. Hij keek alleen maar naar haar. Het was alsof haar longen verkrampten en ze drukte haar hand tegen haar onderbuik. Van streek door deze ongebruikelijke gevoelens draaide ze zich vlug om, op zoek naar haar koffer.

'Tjonge, Henry...' Becks lage stem had dat lijzige, zuidelijke accent. 'Je hebt me niet verteld dat je een dame mee zou nemen.'

Kathryn verstijfde, waarna ze zich weer omdraaide en opkeek. 'Ik ben niet zijn dame.'

'Dat is zelfs nog beter.' Zijn grijns maakte dat ze hem een klap in 't gezicht wilde geven, vooral omdat haar hele lijf ervan tintelde.

Henry schraapte zijn keel. 'Matthias, dit is juffrouw Kathryn Walsh. Ze is hiernaartoe gekomen om zich te vestigen -'

'Ik weet vrij zeker dat meneer Beck in het geheel niet geïnteresseerd is in *mijn* zaken.'

'O, maar ik ben geïnteresseerd in alles wat met jou te maken heeft.'

Kathryn negeerde hem.

'Ze komt uit Boston,' deed Wiley een duit in het zakje.

'En zo ziet ze er ook uit.' Becks blik gleed omlaag en weer omhoog, en bleef even rusten op de struisvogelveren die voor haar gezicht bungelden. Ze verzette zich tegen haar verlangen om haar hoed af te nemen en hem ermee op zijn hoofd te slaan.

‘Ze heeft een brief van Herr over een of andere erfenis,’ ging Wiley verder.

‘Wiley Baer!’ protesteerde ze. ‘Waarom dachten haar twee medepassagiers dat haar zaken ook die van Beck waren?’

‘Ik vrees dat Herrick Neumann op dit moment niet in staat is tot het bespreken van zaken... of iets anders,’ zei Beck tegen haar.

Kathryn hief haar kin. ‘En hoe weet u dat, meneer?’

‘Hij is een uur geleden in mijn bar van zijn stokje gegaan. Ik heb hem naar huis laten dragen. Tegen de ochtend heeft hij zijn roes wel weer uitgeslapen. In de tussentijd kan ik u wellicht van dienst zijn?’ Zijn stem klonk ernstig.

‘Dank u, maar dat denk ik niet.’

‘U lijkt niet erg met mij ingenomen, uwe hoogheid.’

Die titel schuurde. ‘Ik weet helemaal niets van u, behalve dan dat u de eigenaar bent van de bar aan de overkant van de straat en dat u een arme kerel in elkaar hebt geslagen en hem bijna in die trog hebt verdronken.’

‘Hij wilde zijn overwinning aan de farotafel vieren met een paar pistoolschoten. Ik ben blij dat hij niemand vermoord heeft.’

Die informatie veranderde de zaak, maar ze was het er nog steeds niet mee eens dat het vergrijp bestraft was met een pak rammel midden op straat. ‘Was het niet beter geweest om hem over te dragen aan een agent vanwege het verstoren van de openbare orde?’

‘Heb je al een sheriff gevonden, Matthias?’ vroeg Wiley.

‘Nog niet.’

Wiley krabde op zijn borst. ‘Het was leuk om samen te reizen, juffie. Maar nu ben ik toe aan een flinke borrel, een stevige maaltijd en een bezoekje aan het Poppenhuis.’ Hij stapte de modder weer in en ging op weg naar Becks saloon.

Kathryn fronste haar voorhoofd. ‘Poppenhuis?’

‘Walsh.’ Beck keek haar bedenkelijk aan. ‘Het bestaat niet dat jij familie bent van City Walsh.’

Kathryn keek naar hem op. ‘City? Mijn oom heette Casey Teague Walsh.’ *Casey Teague. C. T.* Misschien dat deze mensen hem kenden als City.

Het gezicht van de man werd op slag serieus. ‘Het spijt me, maar je zult hier geen pot goud aan het einde van de regenboog vinden.’

Ze knipperde en voelde de moed haar in de schoenen zinken. Tot zover de grootse dromen, hoewel ze die eerlijk gezegd ook niet gekoesterd had. De rechter zou haar geen goudmijn gegeven hebben.

‘Nou, dan zal ik het moeten doen met wat er is.’ Ze knikte naar Henry. ‘Het was me een genoegen om u te ontmoeten, meneer Call. Als de heren mij dan nu willen excuseren.’ Ze liep het kantoortje bij de postkoetshalte binnen om te vragen of ze haar hutkoffer hier kon opslaan en waar ze een geschikt hotel kon vinden.

‘Mijn hotel aan de overkant van de straat is het beste in de stad,’ klonk Becks stem achter haar.

Haar harts slag schoot omhoog. Ze hield haar ogen op de beheerder van het kantoortje gericht. ‘Er is vast nog wel iets anders...’

‘Het Sanders Hotel bevindt zich een paar straten verderop, aan de rechterkant, maar dat is geen plek die ik een dame als u zou aanraden.’ Beck stond in de deuropening.

‘Maar een saloon is wel gepast?’

‘De saloon is beneden, hoogheid. De kamers zijn boven, volledig gemeubileerd en allemaal voorzien van een slot op de deur. Onder mijn dak bent u veilig.’

Het vuur in zijn ogen suggereerde iets anders. ‘Nee, dank

u, meneer Beck.’ Ze tilde haar reistas van de grond en ging op weg naar de deur. Hij week geen centimeter.

‘Ik zal Herr helpen om nuchter te worden terwijl u zich installeert.’

Haar maag rammelde luid en ze bloosde.

Zijn mondhoeken krulden op. ‘En ik zal u een plek wijzen waar u wat kunt eten.’

‘Ga alstublieft opzij, meneer.’

Zijn gezichtsuitdrukking werd hard. ‘U gaat niet naar het Sanders.’

Haar stiefvader had haar vaak op die dwingende toon toegesproken, en dat was altijd olie op het vuur van haar eigen temperament geweest. Ze schonk hem een suikerzoete glimlach. ‘Is dat de manier waarop u klanten werft, meneer Beck? Door vrouwen lastig te vallen bij de postkoetshalte?’

Beck ging opzij en maakte een spottende buiging. Ze kon zijn lichaamswarmte voelen terwijl ze voorzichtig om hem heen stapte.

‘U bent beter af in het huis van uw oom,’ zei hij toen ze een paar stappen gezet had. Ze draaide zich om terwijl haar hoop opflakkerde. ‘Is er een huis?’

‘Niet precies.’

‘Zou u zo vriendelijk willen zijn om te vertellen waar ik heen moet?’

‘Breng me niet in verleiding.’ Hij stak zijn kin naar voren. ‘Een paar deuren verder, aan de linkerkant. Tussen Bear’s Head-saloon en Barrera’s dansaal.’

Ze keek hem aan, slikte moeizaam en knikte toen. ‘Dank u, meneer Beck.’

Ze voelde dat hij haar nakeek terwijl ze zijn aanwijzingen opvolgde.

‘Doe Scribe de groeten van mij,’ riep hij haar na.

Kathryn bleef even staan en ze draaide zich om. ‘Scribe?’

‘Die jongen werkte voor uw oom. Sinds City dood is, woont hij daar. Kan nergens anders terecht. Zeg maar dat hij naar mij toe moet komen.’ Hij draaide zich om naar Henry, mompelde iets en liep met hem mee naar de overkant van de straat.

Wat doe je als de strijd tegen onrecht je het leven zou kunnen kosten?

Voor Kathryn Walsh is niets doen geen optie. Eind negentiende eeuw arriveert ze in het mijnstadje Calvada om de erfenis van haar oom City Walsh op te eisen: het kantoor waar hij zijn krant maakte, te midden van bordelen en saloons, en een mijn die niets oplevert. Geraakt door de slechte behandeling van mijnwerkers en hun gezinnen, besluit ze de krant nieuw leven in te blazen, waarmee ze recht tegen de haren van de stadsbestuurders instrijkt.

Maar Kathryn weigert om haar mond te houden en publiceert alles waar ze in gelooft. Tot wanhoop van Matthias Beck, de salooneigenaar die probeert haar te beschermen. Ondanks alles merkt hij dat hij het meestal met Kathryn eens is. En niet alleen dat... Hij begint ook steeds meer voor haar te voelen. Wat zal er gebeuren als hij de roep van zijn hart volgt?

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 302

ISBN 978 90 297 3253 6

9 789029 732536